

MINU
HEA POOL
ON
KADUNUD

TARRYN FISHER

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

Originaali tiitel:
Tarryn Fisher
Good Half Gone
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Kadi Möldri
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2024 by Tarryn Fisher
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E06442224
ISBN 978-9916-31-396-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu òele
Caitile

I

„**H**äirekeskus. Mis abi te vajate?“
„Hallo? Aidake mind, palun! Mu õde viidi ära! Palun tulge ruttu, ma ei tea, kus nad on. Ma ei leia neid.“ *kolin* *karjub midagi*
„Taevas hoidku – taevas hoidku. Piper!“
„Preili, rahunege, et ma teie jutust aru saaksin.“
„Hästi...“ *nutt*
„Kes viis teie õe ära?“
„Ma ei tea! Ma ei tunne neid. Kaks meest. Dupont tunneb neid, mina...“
„Preili, mis teie aadress on? Kus te olete?“
„Kino Pike’i jõe ääres, Viis Dollarit...“ *nutt* „Nad võtsid mu telefoni ära, ma helistan kinost.“
„Oodake seal, kus te olete, keegi tuleb teile varsti appi. Kas ütleksite oma nime?“
nutt
„Mis teie nimi on? Hallo...?“
nutt, arusaamatud hääliitsused
„Öelge oma nimi.“
„Iris...“
„Mis teie õe nimi on, Iris? Kui vana ta on?“

„Piper. Ta on viieteistkümnene.“

„Kas ta on teie vanem või noorem õde... Iris, kas te kuulete mind?“

„Me oleme kaksikud. Nad lükkasid ta autosse ja sõitsid minema. Palun kiirustage.“

„Kas oskate öelda, mis tüüpi autoga nad sõidavad?“

„Ma ei tea...“

„...kaubik, sedaan...?“

„See oli sinine ja pikk. Ma ei mäleta.“

„Kas sellel oli neli või kaks ust... Iris?“

„Neli.“

„Ja kui palju oli mehi?“

„Kolm.“

„Ma jään teie liinile, kuni politseinikud jõuavad sinna.“

Mees kummardub ettepoole, tõstab hiire ja lülitab arvuti heli välja. *Klõps, klõps, klõps*. Mul soovitati pöörduda doktor Stanfordini poole aasta tagasi, kui mu kauaaegne psühhoterapeut jäi pensionile. Võisin valida, kas otsin ise uue arsti või lasen end mõnel tema kolleegil aidata. Muidugi mõtlesin, kas mitte lõpetada terapeudi juures käimine, kuid pärast kaheksat aastat tundus see ebaloomulik. Aga ma olin kõvasti psühhoteraapia usku, usaldasin tundmuste kunsti. Minu meelest võib inimestel olla niisugune suhtumine kirikusse. Lõpuks ütlesin endale, et veidrik terapeut on parem kui üldse mitte terapeuti.

Allen Stanford oli mulle esimesest pilgust vastumeelne. Mühkam. Ta on lasteaia kolumatsi täiskasvanud versioon. Suu kaudu hingaja aeglase, jäiga naeratusega. Ma lootsin, et harjun temaga.

Doktor Stanford köhatas.

„Minulgi on seda raske kuulata, nii et ma võin vaid kujutleda, kuidas teie end tunnete.“

Igal aastal Piperi röövimise aastapäeval kuulan ma telefonikõne salvestust, mille tegin Viie Dollari fuajeest hädaabinumbrile. Kui sulen silmad, näen ikka sinist rombikujulist vaipa ja vilkuvat neoontuld popkorni kujutisega.

„Kas tahate vaheaega teha?“

„Millest?“

„Teil on kindlasti raske seda veel praegugi kuulata.“

See on tõsi, mu elu halvima päeva taaselustamine ei lähe kunagi kergemaks. Popkorni lõhn on mällu kinnistunud ja paneb südame läikima. Kül mavärin käib minust üle. Neelan kurku tekkinud klimbi alla ning noogutan korra.

„Mis juhtus pärast seda, kui te telefonikõne lõpetasite?“

„Ma ootasin. Mida muud ma sain teha. Kartsin, et need mehed passivad väljas ja tahavad ka mind kaasa viia. Mu aju ei võtnud juhtunut täielikult vastu. Mulle tundus, nagu näeksin und.“

Mu hääl on häbitundest rõhutatud; pärast kaksikõe äsjast röövimist mõtlesin oma turvalisusele, muretsesin, et tema röövijad võivad tagasi tulla. Miks ma ei jooksnud autole tänaval järele või ei vaadanud vähemalt selle numbrit, et seda politseinikele teatada? Tagantjärele pani see kõri valutama.

„Ma tahtsin vanaemale helistada.“ Raputasin pead. „Ma arvasin, et olen hulluks läinud, sest olin tema numbrit sadu kordi valinud ja nüüd... lihtsalt ei mäletanud. Pidin politseinikuid ootama.“

Mu kopsud tundusid kokkupressituina. Sundisin end sügavalt hingama.

„Ma arvan, et politseinikel kulus kohalejõudmiseks viis minutit, aga kui oleksite minult tol päeval küsinud, siis oleksin öelnud, et tund aega.“

Kui sulen silmad, näen ikka veel üksikasjalikult kogu kvartalit, tunnen McDonald'ist üle tänava kanduvat praadimisõli lehka.

„Politseinikud parkisid oma vägeva auto kino ette tänavale,“ jätkasin. „Ma kartsin neid. Mu ema oli narkar – ta vihkas politseinikuid. Mõne inimese arvates tulevad politseinikud vaid selleks, et midagi ära võtta, eks ole?“

Mees noogutas, just nagu ta teaks, võib-olla oli tal samasugune ema kui minul, aga viimased kakskümmend aastat oli ta käinud Disney Worldis – kui järeldada tema laual olevate fotode põhjal –

ja see nagu muutis minu arvamust temast kui inimesest, kellelt midagi ära võetakse.

Joon veel lonksu vett ja mälestused tulevad tagasi. Ma sulen silmad, soovin meenutada, kuid mitte tunda – siin on peen vahe.

Ma vappusin, kui komberdasin kinost välja ja jooksin politsei-auto poole, olin šokist uimane, siirupine jook loksus mul kõhus. Mu varvas sattus asfaldiprakku ja ma väänasin hüppeliigest, kriimustasin vastu kõnnitee äärekivi. Jõudsin nende juurde vankudes ning nuttes, hirmust segasena – ja siis läksid halvad asjad veel hullemaks.

„Rääkige mulle oma jutuajamisest politseinikega,“ pakub arst. „Mida nad teie abistamiseks sel hetkel tegid või kas üldse tegid?“

Vana viha hakkab üles keema ja mu käed tõmbuvad kõvasti rusikasse. „Mitte midagi. Nad ei uskunud mind juba kohale jõudes. Esimese asjana küsisid nad, et kas ma olen uimasteid võtnud. Siis tahtsid nad teada, kas Piper võtab uimasteid.“

Ühel olid vesised silmad – ma mäletan, et ta oli väga karvane. Karvu paistis ta särgikaelusest ja kõrvadest. Sellel mehel, kelle prilliklaasidel nägin oma peegeldust, ei olnud karvu. Aga neil mõlemal oli tol päeval ühesugune tüdinud, küüniline ilme. Ma ohkan. „Nende meelest võtsid teismelised, kes nägid välja nagu mina, kõik uimasteid. Nad nägid narkarit, mitte paanikas, traumaeritud teismelist tüdrukut.“

„Kuidas te reageerisite?“

„Ma eitasin seda – ütlesin, et mitte mingil juhul. Viimased pool aastat oli mu õde suhelnud ühe kirikuinimeste pundiga. Ta käis nädalavahetustel noortekoguduses ja piiblikoolis. Kui keegi oleks tol ajal pruukinud uimasteid, siis pigem mina.“

Psühhoterapeut kirjutab midagi märkmikku. Pärast püüan kujutleda, mis see oli, aga praegu olen mõtetega mujal.

„Nad arvasid, et ma valetan – ma isegi ei tea, mida, lihtsalt valetan. Kinodirektor tuli välja vaatama, mis toimub, ja tõi sinna

ühe oma töötaja, kes kinnitas, et ma tulin tõesti sinna koos tüdrukuga, kes oli täpselt minu nägu, ja kolme mehega. Ma küsisin, kas tohin helistada vanaemale, kes oli meie hooldaja.“

„Kas nad lubasid?“

„Eialgu mitte. Nad eirasid mind ja ainult küsitlesid. Kiilaspea küsis, kas ma elan vanaema juures, aga enne kui ma jõudsin ta küsimusele vastata, küsis teine, kuhupoole auto sõitis. Just nagu oleks mind kahelt poolt tulistatud.“ Kallutan end ettepoole, et selga sirutada. Ma olen emotsionaalselt üles keeratud, mõlemad jalad hüplevad. Ma ei suuda temaga silmsidet pidada. Olen lõksus oma loos – abitu ja viieteistkümnene.

„Mehed, kes mu õe ära viisid, võtsid minult telefoni. Politseinikud tahtsid teada, kuidas ma sain hädaabitelefoni helistada. Ma ütlesin neile, et kinodirektor lubas mul nende majas olevat telefoni kasutada. Siis jäid nad telefoni juurde jorutama. Nad tahtsid teada, miks mehed mu telefoni ära võtsid. Ma kriiskasin: „Mul ei ole aimugi. Miks nad mu õe ära viisid?““

„Nad ei kuulanud teie juttu,“ ütleb psühhoterapeut mu jutu vahele.

Jöllitan teda. Tahaksin öelda „Ära jama, Sherlock“, aga ei ütle nõnda. Närvitohtrid on siin selleks, et määrata sinu emotsioonidele adjektiive, et koostada sinu probleemidest TV-kava taoline sisukokkuvõte. *Tänases „Iris psühhoteraapias“ osas saame teada, et tal pole kunagi olnud tunnet, et teda kuulatakse.*

„Ma olin hüsteerias selleks ajaks, kui nad panid mu oma autosse, et jaoskonda viia. Istuda selle auto tagaistmel pärast seda, kui olin just näinud Piperi röövimist – mul oli tunne, et ma tajun tema paanikat. Tema vajadust nende käest pääseda. Politseinikud viisid mu autoga jaoskonda.“ Teen pausi ja püüan meenutada, mis järjekorras kõik toimus.

„Nad lasksid mul vanaemale helistada ja viisid siis ühte tuppä üksinda ootama. See ootamine oli kohutav. Iga minut tundus sel päeval kümne tunni pikkune.“

„Trauma tekitab sageli niisuguse tunde.“

„Kindlasti,“ vastasin. „Kas teie olete kunagi olnud olukorras, mis tekitab sellise tunde – nagu kestaks iga minut terve tunni?“ Kallutan end ettepoole, soovides reaalselt vastust. Sekundid tikuvad, kui ta silmitseb mind oma laua tagant. Terapeutidele ei meeldi küsimustele vastamine. Ma pean seda silmakirjalikuks. Püüan esitada nii palju küsimusi, kui pean õiglaseks.

Mees toetab lõua karvasele rusikale ja kinnitab mulle jälle, et enamik inimesi tunneb end niisuguses olukorras täpselt samuti kui mina.

Ma haigutan ja vaatan telefonilt kellaaega.

Ma olin ikka šokiseisundis, kui uurijad tulid sel päeval minult tunnistust võtma. Too mees tutvustas end kui uurija Audrain, ta ei vaadanud mulle otsa. Naine – veidi üle kahekümne ja nimega Poley – oli tema tähelepanu objekt. Neil oli veel ühe nalja rääkimine pooleli, kui nad tuppä astusid. Esimesed kümme minutit küsitlusest möödus neil pooleldi naerdes, pooleldi kuulates. Viieteistkümmeselt ei saanud ma aru, mis toimus. Nende armulugu tuli ilmsiks alles kolme aasta pärast, skandaali tõttu pidi Audrain varakult erru minema.

Mu pahkluu nägi välja nagu halvaks läinud puuvili – paistes, lilla ja veritsev teksade käänise taga. Mind üllatas, et see ei valutanud – see ei tundnud üldse midagi. Valu oli minu rinnus ja pressis kopsudele.

„Nad ei uskunud mind. Tõrjusid tagasi ja väitsid, et Piper läks nende meestega omal soovil kaasa. Just nagu kaks eelmist politseinikku.“

Mu rinnaku taga tekib klomp ning kerkib kurguni, kus jääb pidama. Ma neelatan, kuid ei jaksa seda allapoole suruda. Sel päeval läks nii palju asju valesti.

Audrain vaatas Poley tunnistava pilguga ja naine naeratas talle ning paiskas mulle uue küsimuse. Kui tema küsimus mehele meeldis, noogutas see heakskiitvalt.

„Ma kinnitasin neile ikka ja jälle, et ta ei läinud ise autosse, vaid ta suruti sinna vägisi. Nad tahtsid teada, kust me neid mehi tundsiime. Kuidas nad välja nägid. Mis Piperil seljas oli. Ma püüdsin nende küsimustele vastata, aga mul oli imelik enesetunne, nagu oleksid mu mõtted peas paksud. Lõpuks jõudsid nad koos otsusele, et ma olen šokis.“

Ma mäletan, et Poley väljus toast ja tõi tagasi tulles sõõriku, neli šokolaadikommi Kiss ning pudeli Dr. Pepperi jooki. Ta asetask need minu ette ritta – *plaks, plaks, plaks*. Mul tuli tahtmine oksendada, kui nägin seda sunniviisilist piknikku, kuid käsi hakkas midagi mõtlemata kompvekke paberist välja harutama.

Poley silmitses mu rohelist nägu ja ütles Audrainile: „Keera joogipudelilt kork pealt, ole hea.“